

II. Evropská unie

Nejen rok největšího rozšíření

Rok 2004 představuje podle shodného názoru historický mezník v dějinách evropské integrace. Nejenže v něm došlo přijetím deseti nových členských zemí od 1. května 2004 k dosud největšímu rozšíření Evropské unie, ale i k řadě dalších významných událostí. V červnu proběhly ve všech pětadvaceti zemích unie volby do Evropského parlamentu, v říjnu pak hlavy států a šéfové vlád podepsali návrh první evropské ústavy, kterou do října 2006 mají ratifikovat všechny členské země buď parlamentní cestou, nebo v referendech. Na summitu EU v prosinci pak padlo rozhodnutí o zahájení přístupového jednání s Tureckem, které klepe na dveře unie od roku 1963, kdy podepsalo asociční dohodu s tehdejším Evropským hospodářským společenstvím.

Tím výčet událostí, jež ovlivní život největšího hospodářského a politického společenství na světě, jímž EU čítající na 450 milionů obyvatel dnes je, nekončí. Dosavadní Evropskou komisi Romana Prodiho, jejíž pětileté funkční období skončilo v listopadu, vystřídala nová 25členná EK předsedy José Manuela Barrosa. Naplno se rovněž rozjelo jednání o podobě rámcového rozpočtu EU pro období 2007–2013, které by mělo být ukončeno do června 2005.

Irské a nizozemské předsednictví EU

Role rotujícího předsedy EU v roce 2004 připadla v prvním pololetí Irsku a v druhém Nizozemsku. Irsko, které je členem EU od roku 1972, předsedalo unii již po šesté. Ze svého předchozího působení v čele EU mělo dobré jméno přinejmenším ze dvou důvodů. Prvním byl mimořádně úspěšný rozvoj země po vstupu do EU, za který si vysloužilo přezdívku »keltský tygr«. Jeden údaj za všechny: Když se v roce 1972 stala Irská republika členem unie, příjem na hlavu podle parity kupní síly se pohyboval kolem 30 % průměru tehdejší EU. Už v roce 2001 však unijní průměr překročila a Irsko se ocitlo se 117 body v tabulce nejbohatších zemí EU na čtvrtém místě za Lucemburskem (194), Dánskem (141) a Švédskem (127) před Velkou Británií (112) a Německem (106). Vděčilo za to bezprecedentnímu růstu HDP o 80 % v letech 1993–2000, kdy roční přírůstek HDP dosáhl 10,7 %, zatímco průměrný roční růst v celé EU v uvedeném období se pohyboval kolem 2,5 %. I když se nedá předpokládat, že deseti zemím, novým členům se podaří příklad Irska zopakovat, může být irský recept pro nováčky inspirující.

Ještě důležitější byla svým způsobem jiná okolnost. Z let 1975, 1979, 1984, 1990 a 1996, kdy Irsko předsedalo unii, se potvrdilo, že menší země (Irsko má 3,9 mil. obyvatel) jsou při hledání kompromisního řešení přijatelného pro většinu zpravidla úspěšnější než země velké. To byla okolnost důležitá, protože situace v EU, kdy Irsko přebíralo předsednictví, nebyla zrovna nejlepší, neboť po Itálii, kterou Irsko ve funkci předsedy střídalo, tu zůstala řada nedodělků. Za hlavní se považovalo to, že přes všechny pokusy Itálie se na prosincovém summitu v Bruselu nepodařilo dosáhnout shody o konečném textu návrhu první evropské ústavy, což znamenalo, že Mezivládní konference, která o ústavě jednala, bude muset pokračovat. Irsko zdědilo i spor o podobu Paktu stability a růstu pro eurozónu i debatu o výši rámcového rozpočtu EU na léta 2007–2013, která začala již v předvečer summitu v prosinci 2003 v Bruselu.

Irsko si pro své půlroční předsednictví stanovilo čtyři cíle. Prvním bylo zajistit úspěšný průběh rozšíření unie o deset nových členů, napomoci sjednocení rozděleného Kypru a pokračovat v přijímacím řízení s Bulharskem a Rumunskem. Druhým cílem bylo uskutečňování Lisabonské strategie, třetím nová opatření proti organizovanému zločinu a ilegálnímu přistěhovalectví, čtvrtým pak globální angažovanost EU ve světě na bázi multilaterálního systému a dodržování hlavních bodů Charty OSN.

Evropská unie

V předvečer rozšíření o deset nových členů uspořádalo Irsko v Dublinu velké oslavy za účasti představitelů všech pětadvaceti zemí.

Zprvu se předpokládalo, že vzhledem k malé naději na úspěch se Irsko nebude příliš angažovat, aby evropská ústava byla přijata za jeho předsednictví. Proto bylo do jisté míry překvapením, když irský premiér Bertie Ahern ve svém programovém projevu v EP pozměnil pořadí irských priorit a zařadil její přijetí na první místo. Irský premiér ještě před svým vystoupením ve Štrasburku před europoslanci zahájil maraton dvoustranných jednání s představiteli členských států i s předsedou Evropské komise Romanem Prodim o obnovení práce na ústavě na půdě Mezivládní konference.

Atentáty ve Španělsku, k nimž došlo 11. března 2004, změnily program jarního summitu EU, který se tradičně zabývá hlavně ekonomickými problémy. Místo zvyšování konkurenceschopnosti unie se hlavním bodem jednání hlav států a premiérů ve dnech 25.–26. března stal boj proti terorismu. Účastníci summitu se shodli se závěry zprávy, kterou vypracoval předseda unie pro zahraniční a bezpečnostní politiku Javier Solana, že dosavadní opatření v EU pro boj s terorismem jsou nedostatečná. Summit po projednání nové situace přijal tři opatření. Prvním bylo zřízení funkce koordinátora opatření pro boj s terorismem, jímž byl jmenován náměstek nizozemského ministra vnitra Gijs de Vries. Druhým bylo přijetí klauzule o solidaritě členských zemí v případě atentátů či živelní pohromy, kdy státy unie by měly automaticky nabídnout postižené zemi své materiální prostředky. Třetím bylo zahájení práce na vytvoření databáze o telekomunikačních a cestovních údajích obyvatel EU a návštěvníků unie.

Na jarním summitu se jednalo i o textu evropské ústavy, o němž se na prosincové vrcholné konferenci nepodařilo dosáhnout shody zejména kvůli rozdílným názorům mezi Polskem a Španělskem na jedné straně a Francií a Německem na druhé straně na způsob hlasování v Evropské radě.

Nakonec převážil názor, že další protahování debaty o ústavě unii jen škodí. Irský premiér dostal mandát k obnovení práce Mezivládní konference s tím, že jednání o ústavě má skončit nejpozději do konce června 2004. Pro dosažení shody o textu ústavy Irsko vypracovalo kompromis o způsobu hlasování v Evropské radě, podle něhož je rozhodnutí přijato, jestliže se pro něj vysloví 55 % států představujících 65 % obyvatel unie (původní návrh byl 50 % států a 60 % obyvatel). Irsko nakonec se svým kompromisem uspělo, i když až do poslední chvíle panovalo napětí, zda se ústavu opravdu podaří přijmout. Napomohla tomu změna vlády ve Španělsku, kde socialisté, kteří vystřídali u moci lidovce, dali vědět, že chtějí být v otázce ústavy pružní. Polsko tak ztratilo ve svém kritickém postoji k návrhu ústavy hlavního spojence a nakonec i Varšava se na summitu EU 18. června vyslovila pro přijetí ústavy. Tu pak 29. října v Římě slavnostně podepsali nejvyšší představitelé všech pětadvaceti členských zemí.

Ve světě úspěchů irského předsednictví nebylo Nizozemsko, které v polovině roku převzalo kormidlo unie z rukou Dublinu, v nejlepší pozici, neboť i s jeho předsednictvím byla spojována velká očekávání.

Samo Nizozemsko si stanovilo pět priorit, z nichž z politického hlediska za nejdůležitější označilo dvě: rozhodnutí o zahájení, či nezahájení přístupového jednání s Tureckem a přípravu finančního rámce unie pro období 2007–2013. Pokud jde o další priority, pak šlo o zajištění úspěchu dalšího rozšiřování unie, o strukturální reformy v rámci Lisabonské strategie, o novou fázi spolupráce v oblastech justice a vnitřních záležitostí a o posílení role rozšířené EU ve světě. S odstupem lze říci, že i Nizozemsko se prvního předsednictví unie čítající už pětadvacet členů zhostilo úspěšně.

Pokud jde o další rozšiřování, pak největší pozornost na sebe soustředil případný vstup Turecka do unie. Debata o této otázce trvala už léta, byla velmi emotivní, takže se zdálo, že nebude možné dosáhnout kompromisu. Turecko už přitom bylo od roku 1959 přidruženým členem tehdejšího Evropského hospodářského společenství a v březnu 1985 byla mezi Tureckem a EU podepsána celní unie. V roce 1999 Evropská komise doporučila, aby Turecku byl přiznán status kandidáta členství a v prosinci 2002 summit EU v Kodani přijal usnesení, že v prosinci 2004 EU rozhodne, zda a kdy zahájí vstupní jednání s Ankarou. Evropská komise 6. října 2004 zveřejnila hodnotící zprávu o Turecku, v níž zahájení vstupního jednání doporučila. Summit EU ve dnech 16.–17. prosince 2004 v Bruselu dal Ankaře zelenou a navrhl jí zahájení

Evropská unie

vstupních rozhovorů 3. října 2005. Jednání o tureckém členství by mělo trvat nejméně deset let a EU chce pozorně sledovat, jak se turecké zákony přizpůsobují legislativě platné v EU. V závěrečném komuniké z prosincového summitu EU se navíc výslovně píše, že »jednání je proces, jehož výsledek nelze předem zaručit«. Pokud by Turecko v příštích letech »vážně porušilo principy svobody, demokracie, respektování lidských práv a základních svobod«, Evropská komise by doporučila přerušení přijímacího řízení a stanovila by podmínky, za nichž by mohlo být obnoveno. Ještě před zahájením vstupního jednání bude Turecko muset uznat Kyperskou republiku, což dosud Ankara odmítala. Turecko tedy získalo »ano«, ale s četnými podmínkami. Přibližování Turecka k EU bude doprovázeno přísnými kontrolami zejména v politické oblasti, jak kandidátská země plní podmínky členství.

I přes rozhodnutí prosincového summitu zůstává členství Turecka v EU v mnoha zemích, zejména ve Francii a Rakousku, značným politickým problémem, neboť kromě dalšího šíření islámu se lidé obávají přílivu turecké pracovní síly. Ve snaze čelit těmto obavám EK již v říjnu navrhla v případě Turecka poměrně dlouhé přechodné období pro volný pohyb pracovních sil. Při hledání kompromisu o zahájení vstupních jednání s Tureckem mělo budoucí turecké členství největší podporu ve Velké Británii, kde je podpořili jak vládní labouristé, tak opoziční konzervativci. Jiná je situace ve Francii a v Německu, kde jak francouzský prezident Jacques Chirac, tak německý kancléř Gerhard Schröder jsou pro zahájení vstupních rozhovorů s Tureckem, třebaže veřejné mínění, jak ukazují četné průzkumy, je proti. Největší politický konflikt se v této otázce rýsuje v Německu, kde vládní koalice sociálních demokratů a Zelených členství Turecka v EU podporuje, zatímco opoziční CDU-CSU jsou ochotny přiznat Turecku nanejvýš tzv. status privilegovaného partnerství. I v Nizozemsku, které předsedalo v druhé polovině roku EU, byla veřejnost rozdělena. Proti byla křesťanská pravice, podle níž integrace převážně muslimského Turecka se 73 miliony obyvatel zničí evropskou identitu a větší počet přistěhovalců vyvolá hluboké kulturní rozpory a ohrozí podporu, jakou lidé dosud poskytují myšlenkám evropské integrace.

Pokud jde o ČR, která na summitu EU podpořila zahájení vstupních rozhovorů s Tureckem, ze zprávy českého ministerstva zahraničí o případném tureckém členství vyplývá, že vstup Turecka do unie může mít dlouhodobě negativní vliv na regionální politiku unie. Podpora unie pro české regiony se může zmenšit, protože turecké regiony mají podstatně nižší úroveň HDP na hlavu, takže jejich nároky na finanční podporu budou větší. To je však otázka střednědobá, protože s přijetím Turecka do EU lze počítat až v letech 2015–2020 a různá přechodná období, týkající se volného pohybu pracovních sil nebo čerpání z různých unijních fondů, skončí o dalších pět až deset let později.

Během nizozemského předsednictví se podařilo uzavřít 14. prosince 2004 přístupové jednání s Bulharskem a Rumunskem, které se stanou od 1. ledna 2007 členy EU, jež tak bude mít 27 členů. 17. března 2005 začalo o členství v EU jednat i Chorvatsko.

Zahájení vstupních rozhovorů s Tureckem podpořil ještě před summitem Evropský parlament. Při hlasování 15. prosince 407 europoslanců bylo pro, 262 proti a 29 se hlasování zdrželo. Evropský parlament navíc stanovil po ukončení přijímacího řízení několik podmínek. Turecko musí kromě uznání Kyperské republiky ještě přiznat, že v roce 1915 spáchalo genocidu na arménském obyvatelstvu a musí se ukázat, že EU bude mít po přijetí rámcového rozpočtu pro období po roce 2014 potřebné prostředky na financování hospodářsky zaostalého Turecka. **Z 24 českých poslanců v EP jich proti zahájení přijímacích rozhovorů s Tureckem hlasovalo pět: Roithová a Březina z KDU-ČSL, Zieleniec a Zatloukal ze SN-ED a Vladimír Železný, který v EP patří do euroskeptické pravicové frakce.**

V centru pozornosti summitu EU ve dnech 4.–5. listopadu 2004 v Bruselu bylo kromě kritického hodnocení dosavadního plnění Lisabonské strategie i prohlubování spolupráce v oblastech justice a vnitra v rámci tzv. Haagského plánu, přijatého měsíc předtím. Jde zejména o sladění azylových předpisů a zlepšení spolupráce policejních služeb a justice jednotlivých členských zemí. Jedním z důsledků haagského programu bude, že v roce 2007 nebudou Češi cestující do sousedních zemí podrobováni žádným hranič-

Evropská unie

ním kontrolám. Summit také rozhodl, že počínaje rokem 2005 se o otázkách azylu, přistěhovalectví a ochrany hranic bude v EU rozhodovat na základě kvalifikované většiny, tj. v Evropské radě se pro takové rozhodnutí, aby bylo přijato, musí vyslovit 55 % členských zemí představujících 65 % obyvatel unie.

V oblastech zahraniční a bezpečnostní politiky EU došlo 2. prosince 2004 k důležité změně, když vedení nad sedmi tisíci vojáky mise NATO v bývalé Jugoslávii převzala Evropská unie. Nová evropská mise zvaná Althea, jejíž délka byla stanovena na tři roky, přijde EU zhruba na 72 milionů eur. Na rozdíl od dosavadní mise NATO zvané SFOR se charakter operace postupně mění, protože do popředí se dostávají otázky poválečné obnovy a boj s organizovanou kriminalitou. Tím však aktivita EU v oblasti zahraniční a bezpečnostní politiky nekončí. Už 22. listopadu se ministři obrany zemí EU dohodli na vytvoření bojových skupin, které by byly schopné zasáhnout kdekoli na světě. Těchto skupin by mělo být celkem třináct, každá by měla mít 1500 mužů a nejpozději do patnácti dnů by měla být schopna nasazení do akce. ČR by v ní měla mít 350 vojáků a spolu s Rakouskem a Německem by měla vytvořit jednu operační skupinu. Projekt počítá s tím, že EU by tak měla mít od roku 2010 kolem 15 000 vojáků, kteří by byli vysíláni jako stabilizační síly do konfliktních oblastí na celém světě.

»Od počátku roku 2007 budeme schopni vyslat zhruba 350 vojáků. Měla by to být klasická péchota včetně dopravních prostředků a zbraní, ale bude také zabezpečena součástími speciálních sil jako chemici, zdravotníci, vojenská policie, meteorologové a další služby,« uvedl český ministr obrany Karel Kühnl (Hospodářské noviny 23. 11. 2004). Bojové skupiny jsou dalším krokem na cestě ke společné strategické doktríně EU, která se postupně formuje. Doktrína vychází z toho, že je třeba stabilizovat krizové oblasti, které by mohly ohrozit bezpečnost EU. Vytvoření bojových skupin není přitom podle slov nizozemského ministra obrany Henka Kampa nějaká společná armáda EU: »Unie takové skupiny potřebovala, jelikož musí vždy složitě vyjednávat, kdo sestaví mírovou misi. Tím ztrácí čas na ochranu lidí v místě konfliktu« (Hospodářské noviny 23. 11. 2004). Někteří politici nicméně nevyklučují, že se tu rodí něco jako společná evropská armáda. Například místopředseda Evropské komise Günter Verheugen si myslí, že nemá smysl, aby každá země měla svou vlastní armádu, neboť EU se stává světovou velmocí a potřebuje opřít svou zahraniční politiku o silnou obranu.

Na nizozemské předsednictví připadl i blížící se poločas tzv. Lisabonské strategie z března 2000, která si stanovila za cíl vytvořit z EU do roku 2010 nejkonzervativnější ekonomiku světa. Již pomalejší tempo růstu HDP zemí EU než USA však naznačilo, že unii se nedaří její záměry realizovat. V listopadu 2004 předložila orgánům EU expertní skupina vedená bývalým nizozemským sociálně demokratickým premiérem Wimem Kokem zprávu nazvanou »Čelit výzvě«, v níž doložila, že EU nestačí v růstu produktivity a inovací držet krok nejen s USA, ale ani s Asií. Klesající porodnost a prodlužující se délka života obyvatel EU mají za následek podstatné změny ve struktuře obyvatelstva, což v příštích letech sníží potenciální růst HDP v EU z nynějších 2–2,25 % ročně na přibližně 1,25 %. To bude mít za následek, že HDP na hlavu v EU bude zhruba o 20 % nižší, než by se dalo očekávat. Také přijetí deseti nových zemí do EU zvětšilo nerovnost ve společenství a zmenšilo jeho soudržnost, neboť počet obyvatel EU vzrostl o 20 %, ale HDP jen o 5 %, takže v celé pětadvacetileté unii došlo ke snížení HDP na hlavu o 12,5 %.

Kokova zpráva, určená EK a Evropské radě, obsahuje řadu doporučení, která by měla zvrátit dosavadní nepříznivý vývoj.

Zpráva mj. požaduje:

- učinit z výzkumu a vývoje prioritu číslo jedna a dohodnout se co nejdříve na přijetí evropského patentu;
- dále liberalizovat vnitřní trh zejména pak volný pohyb služeb;
- vytvořit v Evropském parlamentu stálý výbor pro Lisabonskou strategii;
- rozpočet EU přestavět tak, aby odrážel priority Lisabonské strategie;
- oživení Lisabonské strategie by mělo být hlavním tématem summitu EU na jaře 2005, na němž jednotlivé členské země mají předložit národní programy plnění cílů Lisabonské strategie.

Evropská unie

Místopředseda české vlády odpovědný za ekonomiku Martin Jahn prohlásil v reakci na Kokovu zprávu, že »plány z Lisabonu musí být základem naší národní hospodářské strategie«. ČR se podle jeho slov nyní »musí soustředit na podporu tří prioritních oblastí: výzkumu a vývoje, podnikatelského prostředí a celoživotního vzdělávání« (Právo 4. 11. 2004). ČR má podobně jako většina starých i nových členů unie v tomto směru co dohánět. V roce 2004 činily v ČR celkové výdaje na výzkum a vývoj jen 1,3 % HDP – z toho na stát připadalo 0,6 % a na firmy kolem 0,8 % –, zatímco Lisabonská strategie vyžaduje 3 % HDP. Státní rozpočet na rok 2005 vyčlenil na vědu a výzkum celkem 16,5 mld. korun, což je o 1,8 mld. víc než v roce 2004. Tento trend by měl pokračovat, aby se do roku 2010 dospělo k částce odpovídající požadovaným 3 % HDP.

Pokud jde o rozpočtový rámec unie pro období 2007–2013, který je již od prosince 2003 předmětem sporu mezi tzv. čistými plátcí do unijního rozpočtu (Německo, Velká Británie, Francie, Nizozemsko, Švédsko a Rakousko) na jedné straně a těmi, kdo z rozpočtu víc dostávají, než do něho odvádějí, nedošlo za nizozemského předsednictví i přes jednání se všemi stranami k výraznému posunu, takže je na Lucembursku, které je od 1. ledna 2005 u kormidla unie, nalézt nezbytný kompromis. Summit EU ve dnech 16.–17. prosince 2004 v Bruselu, který podpořil původní návrh EK, aby rozpočtový strop činil 1,24 procenta HDP unie a nikoli jedno procento, jak to požadují zmínění čistí plátcí, nicméně stanovil termín, kdy by mělo být dohody o dlouhodobém rozpočtu dosaženo. Tímto termínem je konec června 2005, neboť jinak by bylo ohroženo financování všech možných projektů z unijní pokladny. Není to jediný problém, který Lucembursko zdědilo po nizozemském předsednictví. Dalším je reforma Paktu stability a růstu, o níž se už začalo jednat, a kterou je třeba dovést do konce, dále pak příprava přijímacích rozhovorů s Tureckem, které mají být odstartovány 3. října 2005, a pak nepochybně nejdůležitější vnitropolitická událost unie v roce 2005, již je ratifikace první euroústavy ve všech členských zemích buď parlamentní cestou, nebo formou referenda.

Nová Evropská komise a nový Evropský parlament

Rok 2004 byl také rokem střídání stráží ve dvou klíčových unijních institucích – Evropské komisi (EK) a Evropském parlamentu (EP). Jednak jim vypršelo jejich funkční období, jednak v důsledku přijetí deseti nových členských zemí se změnilo jejich složení.

EK je hlavním výkonným orgánem s téměř 20 000 zaměstnanci. Podává Evropské radě a EP návrhy zákonů a směrnic, dohlíží na dodržování smluv a uskutečňování jednotlivých politik unie, hospodářský rozpočet, dojednávává mezinárodní smlouvy zejména v oblastech obchodu a hospodářské spolupráce. Až do přijetí deseti nových členů 1. května 2004 měla EK 20 členů včetně předsedy s tím, že velké státy (Německo, Francie, Španělsko, Velká Británie a Itálie) měly po dvou komisařích a ostatní po jednom. Smlouva z Nice o institucionální reformě EU z prosince 2000, která vstoupila v platnost 1. února 2003 a bude platit tak dlouho, dokud nebude ratifikována první evropská ústava, změnila složení EK. Každá členská země je v ní zastoupena jen jedním komisařem, takže má nyní 25 členů, které do ní jmenují vlády jednotlivých zemí (**Tab. č. II/1**). Předsedu EK vybírá a jmenuje Evropská rada a hlasuje o něm i EP. O jednotlivých komisařích však europoslanci už nehlasují, podrobují se pouze slyšení.

Když se mimořádný summit EU 29. června 2004 v Bruselu shodl na tom, že dosavadního šéfa EK Romana Prodiho vystřídá bývalý portugalský premiér, 48letý José Manuel Durao Barroso, bylo to překvapení. Mezi uchazeči o post šéfa bruselské exekutivy totiž figurovala celá řada známějších politiků, jako například předseda EP Pat Cox, bývalý finský premiér Paavo Lipponen či Javier Solana, šéf společné zahraniční a bezpečnostní politiky EU, jimž se dávaly větší šance.

Designovaný nový šéf EK, která měla 1. listopadu vystřídat Prodiho tým, se okamžitě pustil do práce a už 12. srpna oznámil rozdělení jednotlivých resortů ve své komisi. I když reakce na složení nové EK nebyly všechny zcela pozitivní – nespokojena byla např. Francie, protože resort dopravy, který dostal její zástupce Jacques Barrot, se jí nezdál dostatečně důležitý – většina zemí byla s rozdělením postů více-

Evropská unie

méně spokojena. Nová EK, jak ji navrhl J. M. Barroso, se od předchozí lišila nejen tím, že má o pět komisařů víc, takže pro ně musely být zřízeny nové resorty, ale i tím, že počet místopředsedů se zvýšil ze dvou na pět. V Barrosově komisi jsou vesměs zkušení politici – tři bývalí premiéři, devět ministrů zahraničí a financí a třináct dosavadních komisařů. V EK je také poprvé osm žen, což je celá třetina, zatímco v Prodiho komisi byly ženy jen tři. Novinkou je i zřízení postu prvního místopředsedy, který kromě toho, že zastupuje předsedu během jeho nepřítomnosti v Bruselu, má na starost i vztahy mezi institucemi EU a komunikaci. Resort byl svěřen Švédce Margotě Wallströmové, která měla v Prodiho týmu na starost životní prostředí. Resort komunikace považuje Barroso za důležitý, protože země EU čeká v letech 2005–2006 ratifikace návrhu první evropské ústavy, jež je považována pro další vývoj EU za klíčovou. Úspěch ratifikace zejména v těch zemích, v nichž o ní budou rozhodovat občané přímým hlasováním v referendu, totiž podle Barrosa předpokládá náročnou informační kampaň, v níž bude voličům náležitě vysvětleno, co všechno je v sázce. Sám Barroso při prezentaci svého prvního návrhu složení EK prohlásil: »Zvláštní důležitost přikládám šíření evropské myšlenky. Apatie, jakou jsme viděli v posledních volbách do Evropského parlamentu, je znepokojující. Pověřil jsem místopředsedu vypracováním komunikační strategie, protože musíme občanům vysvětlit, co Evropa dělá a proč to dělá.« Odpovědnost za ekonomiku a zejména za nezbytné změny v Lisabonské strategii má v nové EK Günter Verheugen, který byl v Prodiho komisi odpovědný za rozšíření. Kritické hlasy ke složení Barrosovy komise měla hlavně evropská levice, již se nelíbilo, že klíčové posty jako komisař pro obchod (Brit Peter Mandelson), vnitřní trh (Ir Charlie McCreedy), hospodářská soutěž (Holandanka Neelie Kroesová) či daně a cla (Lotyška Ingrid Ūdreová) byly obsazeny liberály, kteří jsou podle levice hlouzí k sociálním problémům. První otevřený spor vznikl kolem komisaře pro zemědělství, jímž Barroso jmenoval dánskou političku Marianu Fischerovou-Bólovou, která vlastní spolu se svým manželem farmu o rozloze 204 hektarů. Strana Zelených v EP označila její situaci za konflikt zájmů, protože nová komisařka bude mj. rozhodovat o výši dotací, které by měla dostávat. Dánská vláda se však za svou zástupkyni v EK rezolutně postavila, takže nakonec v ní zůstala.

Předsedu EK jmenuje Evropská rada, ale hlasuje o něm i EP. Pokud by předseda designovaný summitem nezískal v EP potřebnou většinu, musela by Evropská rada přijít s novým návrhem. Vzhledem ke kritickým hlasům ke složení nové EK, jak je Barroso navrhl, se proto očekávalo s jistým napětím, zda získá v EP vyžadovanou většinu 367 ze 732 hlasů. V tajném hlasování, k němuž došlo 22. července ve Štrasburku, se pro nového předsedu EK vyslovilo 413 poslanců, 251 bylo proti a 44 se hlasování zdrželo. Pro Barrose hlasovali všichni poslanci pravicových stran, tj. v EP nejsilnější zastoupené Evropské lidové strany – Evropských demokratů (ELS-ED) a nacionalistického Svazu pro Evropu národů. Barrosovi odevzdala hlasy i většina liberálů a centristů z poslanecké frakce ALDE. Své hlasy mu podle výpočtu analytiků zřejmě dali i někteří sociální demokraté, třebaže vedení jejich frakce vyzvalo k hlasování »ne«. **Proti Barrosovi pak hlasovali unisono komunisté, Zelení i tzv. euroskeptici. Pokud jde o české poslance v EP, Barrosovi dalo svůj hlas všech 14 poslanců ODS, kteří jsou členy frakce ELS-ED, nezářezaná Jana Bobošíková i oba sociální demokraté, kteří to uvedli. Hlasovací lístek »ne« do urny hodilo 6 českých komunistických poslanců a Vladimír Železný, který je členem euroskeptického klubu nezávislých.**

Volbou předsedy však příběh nové EK neskončil. Nové komisaře, o nichž se v EP jednotlivě nehlasuje, ještě čekalo slyšení. Problém byl v tom, že nesouhlas s některým kandidátem na komisaře mohl vést k odmítnutí celé EK, což by vyvolalo institucionální krizi, jakou EU dosud nezažila. Během října podrobil EP všech 24 komisařů slyšení a proti některým měli europoslanci vážné výhrady. Parlamentní výbor pro občanské svobody nakonec většinou jednoho hlasu odmítl italského politika R. Buttiglioneho, který měl mít v komisi resort vnitra a spravedlnosti. Odmítl ho pro jeho výroky, že jako katolík považuje homosexualitu za hřích a že ženy by měly jen rodit děti a starat se o domácnost a rodinu. Výhrady měli europoslanci i k dalším čtyřem kandidátům, ale příslušné výbory nešly tak daleko jako výbor pro občanské svobody a kandidáty neodmítly. Po absolvování slyšení všech 24 budoucích komisařů dali socialisté, centristé, Ze-

Evropská unie

lení a komunisté vědět, že jsou proti Buttiglioneovi a dokonce se rýsovala možnost, že by nakonec při hlasování o celé komisi mohli získat těsnou nadpoloviční většinu 369 hlasů. To vedlo k tomu, že ve středu 27. října, dvě hodiny před klíčovým hlasováním o celé EK, požádal José Barroso o odklad hlasování, protože, jak řekl, potřebuje víc času. Změny v komisi, které byl nucen provést, si vyžádaly téměř měsíc. Praktickým důsledkem bylo, že Prodiho komisaři, kteří měli uvolnit kanceláře svým nástupcům 1. listopadu, si museli prodloužit své funkční období. Barroso pak svůj obměněný tým představil europoslancům 4. listopadu a k hlasování o celé komisi došlo 18. listopadu, kdy 449 poslanců hlasovalo pro, 149 proti a 82 se hlasování zdrželo. Barroso nakonec vyměnil jen dva členy svého týmu – Buttiglioneho, kterého vystřídal bývalý italský ministr zahraničí Franco Frattini, a lotyšskou komisařku Ingridu Udenovou, kterou nahradil Andrijs Piebalgs. Poslední změnou ve složení komise byla výměna resortu maďarskému komisaři László Kovácsovi, který měl mít původně na starost energetiku, ale nakonec se stal komisařem pro daně a cla.

Evropský parlament, který tak zkomplikoval Barrosovi sestavování nové EK tým, že se energicky dožadoval kontroly nad výkonnou mocí, byl první parlament rozšířený pětadvacetičlenné EU. Vzešel z voleb, které proběhly ve všech zemích unie ve dnech 10.–13. června 2004 a má celkem 732 poslanců (**Tab. č. II/2**). ČR jich má v EP 24.

Evropský parlament byl dlouho považován jen za jakýsi debatní klub bez větších pravomocí, ale postupně se díky změnám, jež přinesly Smlouvy z Maastrichtu (1992), Amsterdamu (1997) a Nice (2000) stal orgánem voleným na pět let v přímých volbách a je tak dnes jednou z klíčových institucí unie. Má tři hlavní funkce:

- spolu s Evropskou radou se podílí na vydávání evropských zákonů;
- schvaluje rozpočet unie;
- vykonává politický dohled nad všemi unijními institucemi včetně EK.

Sídlo EP je ve Štrasburku, kde se konají jednou za měsíc plenární zasedání, někdy se však schází i v Bruselu. Poslanci tu tvoří národní poslanecké kluby, ale sdružují se v politických frakcích, jichž je v současném EP celkem osm včetně tzv. nezařazených. Práce v EP je podobná jako v národních parlamentech organizována v jednotlivých výborech, jichž má současný EP celkem osmnáct.

Svého druhu paradoxem červnových voleb bylo to, že v nich v mnoha zemích bodovaly euroskeptické, většinou opoziční politické strany. Dalším obecným trendem byl pokračující pokles volební účasti od prvních přímých voleb do EP v roce 1979, kdy k urnám přišlo 63 % oprávněných voličů. V červnových volbách 2004, v pořadí již šestých, v celé rozšířené pětadvacetičlenné unii přišlo hlasovat jen 45,5 % oprávněných voličů. Z toho účast ve staré patnáctce dosáhla 49 %, kdežto v desítky nových členských zemí činila jen 26,7 %. ČR se s účastí 28,3 % umístila ve skupině nových členů na čtvrtém místě, nejméně voličů – 16,96 % – se dostavilo do voličských místností na Slovensku. Celkově nižší účast při volbách do EP než do národních parlamentů politologové shodně vysvětlují tím, že voliči toho o EP vědí ještě méně než o parlamentech národních.

Společným rysem červnových voleb ve většině zemí unie bylo, že voliči v nich viděli vhodnou příležitost k potrestání stávajících vlád bez ohledu na to, zda byly levicové – Německo, V. Británie, Polsko, Maďarsko či ČR – nebo pravicové – Itálie, Francie, Portugalsko, Dánsko či Nizozemsko. Kandidáti vládních stran byli všude v horším postavení a většinou propadli.

V ČR se oba zmíněné trendy projeví v plném rozsahu, a to jak zmíněnou nízkou účastí, tak tím, že ze 24 míst, které má ČR ve 732členném EP, získaly vládní strany ČSSD (8,78 % hlasů) a KDU-ČSL (9,37 %) dohromady jen 4 mandáty, zatímco o zbývajících 20 míst v EP se podělily opoziční strany ODS (30,04 % hlasů a 9 mandátů) a KSČM (20,26 % hlasů a 6 mandátů) spolu se dvěma nezávislými kandidátkami SNK-ED (11,02 % hlasů a 3 mandáty) a NEZ (8,18 % hlasů a 2 mandáty).

Na prvním zasedání EP 20. července pak došlo k volbě předsedy a čtrnácti místopředsedů. Na základě dohody mezi dvěma nejsilnějšími frakcemi – lidovci a socialisty – byl na prvních dva a půl roku zvo-

Evropská unie

len předsedou španělský socialista Josep Borell, kterého v roce 2007 vystřídá na stejné dlouhé období německý křesťanský demokrat Hans-Gerst Pöttering, v dané chvíli předseda nejsilnější frakce Evropské lidové strany. Jedním ze čtrnácti místopředsedů byl zvolen Miroslav Ouzký z ODS, která má v EP celkem 14 poslanců a vstoupila do frakce Evropské lidové strany. Nový předseda EP J. Borell v nástupním projevu stanovil pro europoslance v jejich funkčním období 2004–2009 dvě priority: dosažení dohody o rámcovém rozpočtu pro období 2007–2013 a ratifikaci euroústavy. »Musíme maximálně pomoci zvláště těm zemím, kde se o ústavě bude hlasovat v referendu. Nesmíme dopustit, aby se referenda změnila v hlasování o domácích problémech,« prohlásil předseda EP.

Při hlasování o první evropské ústavě, k němuž došlo 12. ledna 2005, řekli europoslanci jednoznačně své ano: pro hlasovalo 500, proti 137 a 40 poslanců se hlasování zdrželo. Předseda EP J. Borell neskrýval své uspokojení, podpora 74 % všech hlasů překonala, jak řekl, jeho očekávání. Přesně naopak hlasovali poslanci zastupující ČR v europarlamentu. Z 24 jich 15 hlasovalo proti, 7 pro a 2 se hlasování zdrželi. Lístek »ne« hodili do urny poslanci ODS Milan Cabrnch, Petr Duchoň, Hynek Fajmon, Miroslav Ouzký, Ivo Strejček, Nina Škottová, Oldřich Vlasák, Jan Zahradil a Jaroslav Zvěřina, poslanci za KSČM Věra Flasarová, Jaromír Kohlíček, Jiří Maštálka, Miloslav Ransdorf, Daniel Stroj a Vladimír Remek. Dále pak ještě nezařazená Jana Bobošíková a Vladimír Železný, člen euroskeptického klubu nezávislých. Naproti tomu ústavu podpořili poslanci za ČSSD Richard Falbr a Libor Rouček, poslanci za KDU-ČSL Jan Březina a Zuzana Roithová a tři poslanci za SNK-ED Jana Hybášková, Tomáš Zatloukal a Josef Zieleniec.

Ratifikaci ústavy v jednotlivých zemích unie zahájili tři nováčci: 11. listopadu 2004 Litva, 20. prosince 2004 Maďarsko a 1. února 2005 Slovinsko. Text ratifikovaly parlamenty zmíněných zemí bez sebemenších problémů, protože pro něj hlasovaly jak vládní, tak opoziční strany všech politických odstínů.

ČR – první kroky v unii

Největším překvapením pro občany České republiky po 1. květnu 2004, kdy se jejich země stala členem Evropské unie patrně bylo, že k žádnému nepříjemnému šoku nedošlo. Nenaplnily se černé scénáře euroskeptiků o prudkém zvýšení cen po vstupu ani další pesimistické předpovědi. Konstatoval to i prezident Václav Klaus 1. ledna 2005 v tradičním novoročním projevu, když řekl, že jsme se stali jako již standardní evropská země členy EU: »Protože jsme se na to dlouho připravovali, sám 1. květen se nestal žádným viditelným předělem pro naše životy. Probíhající změny, a nejsou malé, byly a jsou plynulé« (Hospodářské noviny 3. 1. 2005). Lze říci, že poměrně hladký přechod z postavení kandidátské země na řádného člena Evropské unie potvrdil dobré výsledky jednání o přistoupení ČR k EU a vysoký stupeň sladování českých zákonů a předpisů s unijními.

Nicméně k určitým změnám došlo, a to i v cenách. Některé služby a zboží byly přesunuty ze snížené do základní sazby daně z přidané hodnoty, takže podražily, ale na druhé straně zase došlo ke snížení DPH z 22 % na 19 % a i ke zlevnění některého zboží ze zahraničí. Celková cenová hladina se tak zvedla jen mírně. Autodopravci s potěšením zaznamenali zkrácení dlouhých front kamionů na hraničních přechodech do jiných zemí unie, protože odpadly celní kontroly. Turisté si zase po 1. květnu 2004 ověřili, že jim v zemích unie jako cestovní dokument už stačil průkaz totožnosti. Nepotvrdily se ani scénáře odchodu velkého počtu lidí za prací do zahraničí, zejména do Velké Británie a Irska, které jako jediné ze staré patnáctky otevřely hned 1. května 2004 svůj pracovní trh lidem z nových členských zemí. Lze říci, že se naopak potvrdila stará zkušenost českého trhu práce, že se Češi neradi stěhují za prací i v rámci republiky.

I přes zmíněné pozitivní výsledky patří Češi v EU spíše do tábora europesimistů, což někteří politologové vysvětlují tradičně skeptickou českou národní povahou. Podle výsledků prvního průzkumu veřejného mínění po rozšíření, které byly zveřejněny 11. prosince 2004 a který pro Evropskou komisi provedla agentura Eurobarometr, se Češi ocitli na přičce spokojenosti s členstvím v EU až na čtvrtém místě od kon-

Evropská unie

ce. Na otázku, zda považují členství v EU za dobrou věc, jen 45 % Čechů odpovědělo »ano«. Největšími pesimisty se ukázali být Britové (38 % nepovažovalo členství v EU za dobré) a Maltané (45 %), zatímco nejvíce spokojených se členstvím v unii bylo v Lucembursku (85 % respondentů), Nizozemsku (75 %) a v Belgii (73 %). Celkově však mohla být EK s výsledky průzkumu spokojena, neboť v celoevropském měřítku víc než polovina dotázaných vnímala členství své země v EU kladně, což bylo o 8 % více než při obdobném průzkumu na jaře 2004.

Vstupem do EU od 1. května 2004 se změnilo zastoupení ČR v institucích unie a její činnost v nich. Od podepsání smlouvy o přistoupení v prosinci 2002 na summitu v Kodani se zástupci ČR mohli zúčastňovat zasedání všech unijních orgánů včetně summitů jako tzv. aktivní pozorovatelé, což znamenalo, že se mohli vyjadřovat k projednávaným otázkám, ale neměli ještě hlasovací právo. Od května 2003 se tímto způsobem podílelo na práci Evropského parlamentu i 24 českých poslanců a senátorů, které po červnových volbách do nového EP již vystřídali řádně zvolení poslanci. ČR má svého představitele i v Evropské komisi. Nakonec se jím stal bývalý premiér Vladimír Špidla, když první český kandidát na tento post, poslanec a bývalý ministr Miloš Kužvart odstoupil a Pavla Teličku, který pak funkci v EK tři měsíce vykonával, nová vláda premiéra Stanislava Grosse odvolala, aby do ní mohla jmenovat bývalého ministerského předsedu. V Evropské investiční bance (EIB), této prakticky největší světové bance, má ČR od 14. května 2004 jednoho ze sedmi místopředsedů. Stal se jím Ivan Pilip, který byl v letech 1997–1998 ministrem financí. V EIB, sídlící v Lucemburku, má Pilip na starosti peníze, které banka půjčuje Polsku, Slovensku a ČR zejména na rozvoj infrastruktury. Od února 2004 má ČR také v osobě soudce Jiřího Malenovského zástupce v Evropském soudním dvoře, do něhož vysílá každá členská země po jednom soudci.

Vstup do EU se významně podílel na celkové příznivé ekonomické situaci země v roce 2004. Příznivě se mění struktura zahraničních investic, neboť přibývá víc projektů s vyšší přidanou hodnotou, tj. investic do vývoje, inovací a strategických služeb. Také zahraniční obchod se v roce 2004 vyvíjel příznivě a například v listopadu skončil dokonce přebytkem 5,2 mld. korun, což byla v tomto měsíci první kladná bilance za posledních deset let. Schodek zahraničního obchodu za celý rok 2004 pak činil i přes silnou korunu jen 20,6 mld. korun, což byl nejlepší výsledek od roku 1993. Největší podíl na tom měli vývozci automobilů a elektroniky. Čeští vývozci bodovali zejména na trzích ostatních členských zemí EU, na nichž v listopadu 2004 bilance vykazovala přebytek 25,5 mld. korun. »Směřujeme k vyrovnané obchodní bilanci. Český vývoz má tak vysoké tempo růstu, že je v tomto ohledu jednoznačně na špičce mezi zeměmi EU,« prohlásil ministr průmyslu a obchodu Milan Urban (Právo 6. 1. 2005), podle něhož tento trend potvrdí jen tehdy, nebude-li se v ČR zvyšovat cena práce a bude pokračovat příliv zahraničního kapitálu do země.

Co se však ČR od vstupu do EU zcela nedařilo, bylo tempo přejímání zákonů EU do národní legislativy. Už v červenci 2004 upozornila EK českou vládu, že ve stanoveném termínu nepřevzala do národní legislativy 360 unijních zákonů a předpisů. Koncem roku 2004 jí zbývalo převést ještě 151 předpisů. ČR tak byla v tomto směru z deseti nových členských zemí podle EK nejhorší. Místopředseda vlády Martin Jahn na to reagoval slovy, že příští bilance už bude lepší, protože ministerstvům, která mají nejvíc nedodělků, už byl poslán varovný dopis, aby si pospíšila. Pokud EK shledá, že členská země ani po opakovaných urgencích nepřevzala některé zákony do národní legislativy, postoupí pak celou záležitost Evropskému soudnímu dvoru, který může zemi uložit finanční postih nebo zakázat přístup určitého zboží na společný trh.

Česká politická scéna, pokud jde o postoj k evropské integraci, se v roce 2004 proti předchozímu roku nijak zásadně nezměnila. I přes výměnu premiéra, kdy Vladimíra Špidlu vystřídal Stanislav Gross, měla vládní koalice tří proevropských stran – ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU – proti sobě euroskeptickou ODS a KSČM, jejímuž proevropskému křídlu se nepodařilo změnit kurz strany, pokud jde o Evropu.

Rozdíly mezi oběma tábory se prohloubily v otázce evropské ústavy. Prezident Václav Klaus, čestný předseda ODS, odmítl jet s premiérem Grosse 29. října do Říma, kde nejvyšší představi-

Evropská unie

telé členských zemí ústavu slavnostně podepisovali, takže ji za českou stranu vedle premiéra podepsal ministr zahraničí Cyril Svoboda. O euroústavě pak na diskusním fóru v Berlíně 20.–21. listopadu 2004, pořádaném německou nadací Herberta Quandta a britským deníkem Financial Times, prezident Václav Klaus prohlásil, že není vůči evropské ústavě jen kritický, ale »že je sto procentně proti«. Všichni poslanci ODS v Evropském parlamentu pak při hlasování o euroústavě 12. ledna 2005 ve Štrasburku hlasovali proti.

Rozhodné »ne« euroústavě a podobě, jakou dostává integrace Evropy, však představuje pro ODS problém, a to jak v EP, tak na domácí politické scéně. ODS totiž v EP vstoupila do frakce Evropské lidové strany – Evropských demokratů, která je pro přijetí ústavy a její členové na rozdíl od poslanců ODS pro ni také hlasovali. V ČR pak problém ODS je to, že podle údajů Centra pro výzkum veřejného mínění z konce roku 2004 tři čtvrtiny jejich stoupenců tvoří lidé podporující členství ČR v EU. Těm by tak rezolutně odmítavý postoj vedení ODS k euroústavě mohl vadit, neboť by mohl vést k izolaci ČR ve sjednocující se Evropě. Tento rozpor by se mohl podle politologů projevit odklonem voličů od dosud své pozice posilující ODS, až dojde k lámání chleba, jímž bude ratifikace euroústavy.

Jakou podobu bude mít v ČR ratifikace návrhu evropské ústavy, zda o ní budou občané hlasovat v referendu nebo ji bude schvalovat parlament, byla ještě v únoru 2005 otázka otevřená. Problém tkví v tom, že ČR stále ještě nemá zákon o referendu, jehož podoba je předmětem sporu mezi politickými stranami. Ty se rozcházejí i v názoru, kdy by se referendum mělo konat, pokud by se podařilo parlamentu zákon o něm přijmout. Vládní ČSSD, která je pro přijetí euroústavy, by chtěla spojit referendum s parlamentními volbami v roce 2006, zatímco ODS, která je proti ústavě, chce, aby se referendum konalo do konce roku 2005 a nebylo v žádném případě spojováno s parlamentními volbami.

Jedním z důsledků zmíněných sporů mezi politickými stranami je, že vlastní informační kampaň o euroústavě, zaměřená na občany, ještě ani na počátku roku 2005 neodstartovala. Tomu také víceméně odpovídají postoje a názory občanů. Podle průzkumu Eurobarometru z listopadu 2004, jehož výsledky byly zveřejněny 28. ledna 2005, jen 19 % českých voličů projevilo zájem jít hlasovat o ústavě, pokud by se o ní konalo referendum. S návrhem ústavy souhlasí 39 % Čechů, 20 % ji odmítá a 42 % není dosud rozhodnuto, jaký postoj zaujme. S podporou euroústavy ze strany Čechů je to o něco horší než v celé unii, v níž s ústavou souhlasí 49 % obyvatel, 16 % je proti a 35 % dosud nemá názor. Nejvíce v EU návrh ústavy podporují Italové (72 % respondentů), Belgičané (70 %) a Nizozemci (63 %), nejméně pak Angličané (20 %), Kypřané (23 %) a Švédové (27 %). Pro úplnost ještě dodejme, že podle zmíněného průzkumu Eurobarometru 33 % obyvatel unie o ústavě ještě nikdy neslyšelo, 56 % sice o ní už slyšelo, ale téměř nic o ní neví.

Dušan Provazník, odborný spolupracovník Ročenky HN

Evropská unie

Tab. č. II/1

Rozdělení komisařských resortů v novém bruselském týmu

José Manuel BARROSO (Portugalsko) předseda Evropské komise	Markos KYPRIANOU (Kypr) zdraví a ochrana spotřebitele
Joaquín ALMUNIA (Španělsko) hospodářské a měnové záležitosti	Peter MANDELSON (Velká Británie) obchod
Jacques BARROT (Francie) doprava, místopředseda	Charlie McCREEVY (Irsko) vnitřní trh a služby
Mariann FISCHEROVÁ-BŮLOVÁ (Dánsko) zemědělství a rozvoj venkova	Louis MICHEL (Belgie) rozvoj a humanitární pomoc
Joe BORG (Malta) rybolov	Andris PIEBALGS (Lotyšsko) energetika
Stavros DIMAS (Řecko) ochrana životního prostředí	Janez POTOČNIK (Slovinsko) věda a výzkum
Ján FIGEL (Slovensko) školy, vzdělávání, kultura a multilingvistika	Viviane REDINGOVÁ (Lucembursko) informační společnost a média
Franco FRATTINI (Itálie) spravedlnost, vnitro, bezpečnost, místopředseda	Olli REHN (Finsko) rozšíření
Dalia GRYBAUSKAITĚOVÁ (Litva) finanční plánování a rozpočet	Vladimír ŠPIDLA (Česko) zaměstnanost, sociální věci a rovnost příležitostí
Danuta HÜBNEROVÁ (Polsko) regionální politika	Günter VERHEUGEN (Německo) podnikání a průmysl, místopředseda EK
Siim KALLAS (Estonsko) správa, audit a boj proti korupci, místopředseda	Benita FERREROVÁ-WALDNEROVÁ (Rakousko) zahraniční vztahy a evropská sousedská politika
László KOVÁCS (Maďarsko) daně a cla	Margot WALLSTRÖMOVÁ (Švédsko) vztahy mezi institucemi a komunikační strategie, místopředsedkyně
Neelie KROESOVÁ (Nizozemsko) hospodářská soutěž	

Evropská unie

Tab. č. II/2

Rozdělení křesel v Evropském parlamentu (podle politické příslušnosti a země)

Země/pol. skupina	PPE-DE	PSE	ALDE	Greens/EFA	EUL/NGL	IND/DEM	UEN	NI	Celkem
Belgie	6	7	6	2				3	24
Česká republika	14	2			6	1		1	24
Dánsko	1	5	4	1	1	1	1		14
Německo	49	23	7	13	7				99
Estonsko	1	3	2						6
Řecko	11	8			4	1			24
Španělsko	24	24	2	3	1				54
Francie	17	31	11	6	3	3		7	78
Irsko	5	1	1		1	1	4		13
Itálie	24	16	12	2	7	4	9	4	78
Kypr	3		1		2				6
Lotyšsko	3		1	1			4		9
Litva	2	2	7				2		13
Lucembursko	3	1	1	1					6
Maďarsko	13	9	2						24
Malta	2	3							5
Nizozemsko	7	7	5	4	2	2			27
Rakousko	6	7		2				3	18
Polsko	19	8	4			10	7	6	54
Portugalsko	9	12			3				24
Slovinsko	4	1	2						7
Slovensko	8	3						3	14
Finsko	4	3	5	1	1				14
Švédsko	5	5	3	1	2	3			19
Velká Británie	28	19	12	5	1	11		2	78
Celkem	268	200	88	42	41	37	27	29	732

PPE-DE Skupina Evropské lidové strany (Křesťanských demokratů) a Evropských demokratů

PSE Skupina sociálních demokratů v Evropském parlamentu

ALDE Skupina Aliance Liberálů a Demokratů pro Evropu

Greens/EFA Skupina Zelených/Evropské svobodné aliance

EUL/NGL Skupina konfederace Evropské sjednocené levice a Severské zelené levice

IND/DEM Skupina Nezávislých a Demokracie

UEN Skupina Unie pro Evropu národů

NI Nezařazení

Zdroj: Informační kancelář Evropského parlamentu

Webová stránka EP: <http://www.europarl.eu.int>

Informační kancelář EP v Praze: www.evropsky-parlament.cz